

И В СТУДЕНИТЕ ДНИ НА МЕЛИОРАТИВНИТЕ ОБЕКТИ

ПРОЛЕТАРИИ ОТ ВСИЧКИ СТРАНИ, СЪЕДИНЯВАЙТЕ СЕ!

ОКР. БИБЛИОТЕКА
гр. ТЪРНОВО

БОРБА

ОРГАН НА ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА БКП, ОКРЪЖНИЯ НАРОДЕН СЪВЕТ
И ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА ОТЕЧЕСТВЕНИЯ ФРОНТ — В. ТЪРНОВО

Излиза три пъти седмично

Год. XIX, бр. 27 (1782)

В. Търново, събота, 2 март 1963 г.

Цена 2 стотинки

НАШИЯТ РЕПОРТАЖ

ПОЛЕТО ПЕЕ

НАВЪСЕНА ДОЙДЕ и тази сутрин в Михалци. Първи март е, уж на пролет намислява, а на, ситно си не сяга и сякаш и на стотина метра пред теб са сгъпени бели дани земята и небото.

— Ух, че време! — шегува се кооператор, нарамил кирка и лопата.

— Халливо, ама има да взема! — отваря му друг от току-що насобралата се група.

Хората криват в напрежна улица. Оттук-оттам излизат и други. Днес михалци са рекли да излязат масово на мелiorативните обекти. И ето ги. Така е било винаги. Само два-три дена дето се побояха от студа. Така беше и през де-

кемери, когато триста души в студа и снега се притекоха на помощ на стамболовци на заграбването на лозята. Какъв студ беше тогава! Върху ръкавици чорапи наляваха.

Примери колкото щещи от такива прояви тук. Днешният пример обаче е пример на умиление и на възхищение. Доста тънко а само да срещнеш благия поглед изпод прибулени кафява шал на 63-годишната баба Мария Кирова, на върстниците и Ставо Маринов, Тодор Георгиев, на почти 70-годишния дядо Петко Папазов. Като жерави един след друг са проточили дълги редици работните михалци през „Садина“, „Бялата пръст“, „Ливадето“ и някъде от „Дайчови кладенци“. Днес 80 души тръбват да завършат из-

кона на участъка към бело-черковските мери, а утре и през следващите 10-15 дни да настъпят и нататък. Немалко работа има. Все тях чака тя. Затова решиха и няма да отстъпят. 1091 кубически метра пръст изкопаха те през януари и февруари. Остават им още 7053. Но сметката е направена. До 15 март ще го свършат, защото от 20-25 трябва да навлязат в лозята, а почнат ли там работа, 40 дни ги пиши там до човек.

Истинска мобилизация, доброволна мобилизация си наложиха сами михалци от днес. Кое, ако не чувството на обществен дълг, накарало да излязат и баба Мара, и Гина Игнатова, и Венета Петрова, които днес празнува своя рожден ден на канала. Един до друг са и тримата братя — Иван, Коло и Ганчо Игнатови. Не 80, а 90 души са само тук на „Сарияр“, че и други 40 души отатък на „Бабина“. Пламнали огньове, като тук, които ще стоплят за малко ръцете, има и там. И там лопатите се огъват, но къртят владенената снежна маса, замръзналия земен пласт. Ето димите като да пламне изхвърлената пръст.

Върви край канала, по който като птици са накар-

ци хората. Не спират те. Нито когато трябва да се запали цигара, нито когато се шегуват.

— Хей, Доно, къде там? Тук, само при нас! — подвиква разговорлив кооператор на закъснелия си приятел и го кани в неговата група.

Група до група, човек до човек. Ето и секретарят на Общинския партийен комитет Върбан Кутев. И неговата лопата не спира, като на зряващите до него Симеон Гунчев и Тодор Йорданов. Кога по-скоро да споменеш? Тях ли, учителите пенсионери Йордан Дечев и Наиден Яламов, дядо Георги ли, който имид си професор, или комуниста Георги Дацов?

— Поп Йордан Пенчев не пропускайте! — подхвърля някой. — И той редовно излиза на работа. За шест дни 40 кубически метра пръст е изкопал.

Денят е все така съсен. Не престава и ситнежът от сняг. Някъде горе към „Садина“ буботи влекачът с ремаркетото на Живко Георгиев, който вози етеритови тръби. И уж е тихо, а сякаш неговото.

Нека погледим Миналата година михалци имаша само 1500 декара поливни площи, а от тази година те ще се увеличат с още 12 000 декара само за Михалци.

Ил. МОНОВ

СРЕЩУ ТРУДНОСТИТЕ

Въпреки снежната покривка и неблагоприятното време, работата по напояването поле в ТКЗС — Самоводене не спира. Силите са съсредоточени на съоръженията по канал Р-1. На съоръжението по преминане на шосето Самоводене — Ресен работи бригадата на Ангел Инков, която наскоро завърши изграждането на едно съоръжение и това е второто. Корчаворът и булдозерът пък работят на поливното съоръжение при преминане на шосето Самоводене —

Хотница. С неотслабващ темп продължава и работата за изкопаването на канала. Едно от най-постоянните звена е звеното на Иванка Георгиева, което се явява на работа почти в пълен състав.

Трудно се работи на съоръжението на канала С-1 и 2 при преминането на ж. п. линия. Там се използва сонда, която е пробила около 10 метра и остават още 5 метра.

Продължава и извозването на инертните материали.

Димитър Сармиев

ПРЕД ОСМИ МАРТ МЕЖДУНАРОДНИЯ ДЕН НА ЖЕНАТА

Все по-малко остават дните до 8 март — Международния ден на жената и Петия конгрес на Отечествения фронт. Все по-богато осмислени и съдържателни са проявите на отечественофронтовските организации, все по-радостни и забавни колективните празнувания на осмомартенски и предконгресни вечери и седанки.

Много 4 разнообразни прояви

Голямо радостно тържество, което дълго ще се помни от жените, се състоя в четвъртък вечер по инициатива на Градския комитет на Отечествения фронт в гр. Търново. В малкия салон на народно читалище „Искра“ дойдоха над 100 жени. Труженичките от полето кооператорки от Търновското ТКЗС се веселиха и празнуваха наред с жените активистки от града. Другарката Магда Туджарова приветствуваша всички с Международния ден на жената. Другарката Събба Пашова, член на управителния съвет на ТКЗС, говори за постиженията на кооператорките и им връчи награда — на всяка жена по 2,5 м памучен плат.

Оживени и весели се пръснаха из салона и девойки в национални носии от битовия състав при читалището. С красиви мартеници те закриха гърдите на всяка жена, а пос-

ле пяха широко и волно български народни песни. Скокливи и буйни хора изпълни и танцовият състав на Дома на Народната армия.

Преди два дни същият салон беше изпълнен и от отечественофронтовците от 58, 59 и 60 квартални организации. На мило, сърдечно тържество в чест на 8 март и V конгрес на Отечествения фронт се събраха те. Сред тях бяха курестки от Педагогическия институт, комсомолската група при битовия състав на читалище „Искра“, които изнесоха хубава програма. Сред тях бяха и собствените им деца, които, подготвени от др. Стефана Попова, с песни и стихове приветствуваха своите майки — големия празник.

Много и най-разнообразни проявите на жените от В.

ТЪРНОВСКИТЕ СТРОИТЕЛИ НАЧЕЛО

Ръководството на Окръжната строителна организация — В. Търново организира вчера окръжно съвещание за отчитане изпълнението на плана за 1962 г. и приемане на обещание за разгаряне на съревнованието за изпълнение на плана за 1963 г. В него взеха участие: ръководствата на строителните и помощните предприятия на Окръжната строителна организация в окръга, началниците на отделите от Управлението, партийни и профсъюзни активисти, изтъкнати бригадири, работници и служители.

В съвещанието взеха участие и секретарят на Окръжния комитет на БКП Димитър Туджаров и други окръжни ръководители, както и гости от строителните колективи на окръжните строителни организации в Стара Загора и Коларовград.

Доклад за миналогодишната дейност и задачите на строителните колективи през 1963 г. изнесе началникът на Търновската окръжна строителна организация инж. Петко Василев.

Той отбеляза, че планът по обем на строително-монтажните работи през 1962 г. е изпълнен 111,85 на сто, по производствено-монтажните — 106 на сто и по снискването — 1,38 на сто. В това отношение най-добро изпълне-

ние на показателите имат колективите на Стройрайон — Свищов и помощното предприятие „Стройкомбинат“ — В. Търново.

Благодарение на по-добрата организация и упорит труд на строителите през миналата година са завършени и предадени редица промишлени и културно-битови и жилищни обекти.

Всички присъстващи с радост посрещнаха съобщението, че съревнованието за 1962 година между трите строителни организации от Стара Загора, Коларовград и В. Търново се печели от колектив на нашата Окръжна строителна организация. Въодушевени търновските строители обещаха, че ще се борят и тази година за запазване на първенството.

Много от изказаните се поддържано се спира на техническия прогрес в строителството, на срещнатите трудности през годината и дадоха препоръки за подобряване на работата в строителството през тази година.

Ценни указания за подобряване на работата даде и другарят Туджаров, който наблегна за предсрочно завършване и предаване на промишлените пускови обекти с оглед да започнат час по-скоро да дават продукция за Родината.

Александър Русев

Предсрочно за Кремиковци

Мъчно е човек да намери пътека между стоманените конструкции на легналите като мостове кранове в шлосерния цех при ДМЗ „Червена звезда“ — гара Дебелец.

Постоянният екот от ударите по метала говорят, че работата е сročна и напрегната. Бойджите са „накатали“ по готовите конструкции. Само след два-три часа цехът ще се опразни, за да влезе новата партия в производството.

Работниците са весели и радостни. Три дни предсрочно 10, 15 и 20-тонните кранове ще заминат за Кремиковци. 80 на сто от производството е за тоя важен обект и трудният колектив на цеха ясно разбира важността на своята работа. Затова предсрочно изпращане на всяка партия кранове е малък празник. Цехът е първенец в завода. Най-високо изпълнение достигнаха бригадите, борещи се за званието „Бригада за комунистически труд“ на Минчо Бояджиев и Йордан Генчев.

Въпреки трудните зимни условия, студа и недостига на метал, работниците работиха

хът е първенец в завода. Най-високо изпълнение достигнаха бригадите, борещи се за званието „Бригада за комунистически труд“ на Минчо Бояджиев и Йордан Генчев.

Въпреки трудните зимни условия, студа и недостига на метал, работниците работиха

НАДПЛАНОВ СТОКОБОРОТ

Търговските работници при ГТП „Градска търговия“ — Горна Оряховица, ръководени от решението на Осмия конгрес на БКП за непрестанно задоволяване нуждите на населението с трайни и практични стоки, за изминалите два месеца от тримесечното постигнаха първите успехи.

Януарският и февруарският

самоотвержено и успехите са налице.

Завчера слънчевият ден огря строените в редица 10-тонни кранове, завършени седмица предсрочно, които очакват влаковата композиция за Кремиковци.

Йордан Янков

планове бяха изпълнени три дена предсрочно. За тия месеци търговските работници реализираха надпланов стокооборот за 150 000 лева. Като се направи съпоставка със същото време на миналата година те са реализирали тази година стокооборот в повече от 300 000 лева.

Н. Нешев

Активистки към кварталните комитети на Отечествения фронт — В. Търново подготвят мартеници и чиститки за организираната днес вечер в чест на 8-ми март — Международния ден на жената и Петия конгрес на Отечествения фронт.

Снимка: Ив. Воденичаров

ВЕЛИК ДЕН НА СВОБОДАТА

Преди 85 години, в победоносния ход на руските освободителни войски, бяха разкъсани веригите на черното турско робство, оковавали българския народ в продължение на цели пет века. Над родната земя изгря утрото на свободата.

Освободили пределите на нашата Родина, руските войски стигнаха до стените на Цариград. Изплашена, Турция поиска мир и на 3 март 1878 г. бе принудена да подпише Санкт-Петербургския мирен договор.

Петвековното турско иго е най-черният период от нашето историческо минало. То причини неизмерими страдания и нещастия на българския народ, задържа за дълъг период неговото прогресивно развитие. В тези тежки години свободолюбният български народ не преклонил глава пред чуждите завоеватели. Като огнена дияр преминава героичната му борба за свобода и национална независимост. Като приказни легенди звучат подвизите, самоотвержената и пламенният патриотизъм, който показва плеадата народни борби. Нечуваните турски зверства не можаха да сломят борческата воля на нашия героичен народ, отгърмил такива титани на мисълта и делото, като Ботев и Левски, Раковски и Бенковски, да угасят пламенната му вяра в светлото бъдеще на нашата прекрасна Родина.

И в най-мрачте се дни на робството българският народ дълбоко вярваше, че великият руски народ — „Дядо Иван“ — ще му се притече на помощ и ще помогне за освобождението му от отоманския поробител. Тази дълбока вяра е укрепвала борческия дух на народа, вливала е сила в изтерзаното му сърце, закадявала е волята.

Надеждите не останаха напразни. Още в далечното ни минало Русия многократно е помагала в освободителната ни борба. Когато след зверското потушаване на Априлското въстание в Западна Европа в защита на българския народ се обявиха само най-прогресивните среди, в Русия се създаде широко протестно движение, което настояваше да се помогне на по-малкия славянски брат да се освободи от турското робство.

Руско-турската освободителна война 1877—1878 година, независимо от целите, които си

бе поставило царското самодържавие, беше една от последните войни в Европа, които носеха „буржоазно-прогресивен, национално-освободителен характер“, както я определил сам Владимир Ильич Ленин.

При форсирането на Дунава и преминането на Балкана, в епичните боеве при Стара Загора и Плевен, при Шипка и Шейново — навсякъде руските войски се биеха с нечуван героизъм и побеждаваха. Допли от хиляди километри, те не се спряха пред нищо. Техният устрем не се сломи нито от оръжието на неприятеля, нито от неговите укрепления, нито от хилядите лишения и негоди на бойния живот, от непроходимите хребети и снежните виселици. За нашето освобождение руският народ даде 200 000 свидни жертви, а румънският народ над 30 000. С право Васил Коларов писа: „България получи свободата си... не от съюзите на европейските хуманисти, а от победоносната руска армия, която превзе Плевен, премина Шипка и запали самия Цариград“.

Делото на нашите освободители е велико. Признателното поколение ще помни винаги своите освободители. То им отреди най-скъпото място в сърцето си и любовта му към братята руси не ще угасне никога.

В освободителната руско-турска война бе завинаги утвърдена бойната дружба на двата братски народа. За тази дружба, която се корени в сърцата и която владее умовете на всички честни български патриоти, в една народна песен се казва:

„Да биеш, да ме убиеш, главата ми да отземеш, от село не се оставям, от Русия не се отказвам“.

Любовта между двата братски народа стои в основата на вековната дружба, която още повече укрепна след победата на Великата октомврийска социалистическа революция и на Деветосептемврийското народно въстание. Днес тя е основна движеща сила в нашето развитие по пътя на социализма и комунизма.

Чествувайки 3 март — великия ден на свободата — нашият народ дава отново обет да върви винаги ръка за ръка с братския руски народ със съветския съюз и да пзи като зеницата на около си българо-съветската дружба.

ВЕЧНА СЛАВА И ПРИЗНАТЕЛНОСТ НА ОСВОБОДИТЕЛИТЕ!

Действията на освободителните войски в Търновски окръг

24 април 1877 година. — В гр. Кишинов Александър II прочита манифест за обявяване на Освободителната война. Целият руски народ с радост и ентузиазъм посреща тази вест. В началото на юни главните сили на руската Дунавска армия са съсредоточени в района на Букурещ. След продължително проучване и разузнаване командването избира пункт за преместване на главните сили при Свищов в района на р. Текир дере, където река Дунав е широка около един километър. Русе, Никопол и Видин са подложени на артилерийско обстрелване, а срещу Никопол са извършени широки подготвителни работи за лъквично форсиране на реката. Всички подготвителни работи за прехвърляне на главните руски сили се пазят в пълна тайна. На 26 юни вечерта в района на Зимнич, Турну, Александрия са съсредоточени тайно 8, 9, 12 и 13 корпуси. На срещуположния бряг, в Свищов, турците разполагат със значителни сили. Освен това от Русе турското командване е могло да прехвърли 21 000 войници, от Търново — 4000 и от Никопол — 10 000.

ДВА ИСТОРИЧЕСКИ ФАКТА СВЪРЗАХА ДЪЛБОКО БЪЛГАРСКИЯ НАРОД С ВЕЛИКИЯ РУСКИ НАРОД. ПЪРВО, СВОЕТО ОСВОБОЖДЕНИЕ БЪЛГАРИЯ ПОЛУЧИ ОТ РЪЦЕТЕ НА РУСКИЯ НАРОД. ТОЗИ ФАКТ УКРЕПИ В СРЕДАТА НА БЪЛГАРСКИЯ НАРОД ДЪЛБОКИТЕ ТРАДИЦИИ НА ПРИЗНАТЕЛНОСТ И ЛЮБОВ КЪМ РУСКИЯ НАРОД. ВТОРО, БЪЛГАРСКИЯТ И РУСКИЯТ НАРОД СА СВЪРЗАНИ С ОБЩА СЪДБА НА СЛАВЯНСКИТЕ НАРОДИ В БОРБАТА СРЕЩУ ТЕВТОНСКИТЕ СТРЕМЕЖИ ДА ПОГЪЛНАТ СЛАВЯНИТЕ.

Георги ДИМИТРОВ

АЗ НЕ ПОЗНАВАМ ВТОРА СТРАНА В СВЕТА, В КОЯТО НАРОДНАТА ОБИЧ И БЛАГОДАРНОСТ КЪМ ЕДИН ДРУГ НАРОД ДА Е ВЪПЪЛТЕНА В ТОЛКОВА МНОГООБРОЙНИ, СВЕТОХРАНИМИ И ПОЧИТАНИ ПАМЕТНИЦИ, КАКТО В БЪЛГАРИЯ. КЪДЕТО ВСЕКИ ГРАД, ВСЕКИ ПАРК, ВСЯКА МОГИЛА И ВСЯКА ПЕДЯ ЗЕМЯ СВИДЕТЕЛСТВУВАТ ЗА БЕЗГРАНИЧНАТА ЛЮБОВ И ПРИЗНАТЕЛНОСТ НА БЪЛГАРСКИЯ НАРОД КЪМ СВОИТЕ ОСВОБОДИТЕЛИ.

Васил КОЛАРОВ

Народни песни

Българската народна песен е израз на народните мисли и чувства на народа през вековете. Въплътена в народното творчество, е свързана с изумително богатство на мелодия и ритъм. Дълбоко в него е отразена робската мъка през дълговековното турско робство. Но наред с това пропъква и надеждата за освобождение. И погледът на измъчения народ се е отправял все на север:

Жалба пише жална България,
жалба пише до сина Русия,
написа и със кръв от дошито,
що го турци на мажрак дигнали.

О особена сила на изрече, непоколебима вяра и оптимизъм се отпечатват в народните песни, в които е отразено идването на братските войски. Някои от тях са истински бисери на нашия фолклор.

Изгряло е ясно слънце,
ясно слънце до бял Дунав.
Не ми било ясно савце,
най са били казаците,
казаните, бре, донските.

През времето на Втората световна война вярата, че освобождението от фашистко робство ще дойде пак от Север, намери израз в много народни песни:

Се мише малко не много,
Русия Дунав ще мише
със Червената армия.

Народни песни за Русия се създават във всички краища на страната. По време на празника на народното творчество и бит във Великотърновски окръг се изпълнява много песни, в които се изразява вярата в нашите освободители, възпяваха се техните подвизи. В песен,

изпълнена от с. Самоводене така се рисуват войните-богатири:

Все се чуваше, чуваше,
че ще Русия да дойде —
все руски бели казаки
със накривени калпаки
и със топени мажраци.
Кат през Търново минават,
през Търновската касаба,
най-напред Гурко вървеше.

А 74-годишната народна песен от село Марян Ангелина Никифорова изпя песен за Маринската битка:

Дигна се славна Русия
да отърве келти българя
от грозна вяра урушка

Песните за Русия, за руския народ, за дружбата са паметник на любовта, признателността и привързаността на нашия народ към великия руски светски народ.

Г. ГЕОРГИЕВ

СЛЕД ПЕТВЕКОВНОТО РОБСТВО, след многократните опити за въстание, центърът на които винаги е била старата българска столица, и след хилядите жертви, дадени от братския руски народ, бе извоювана нашата свобода. Населението от Търновският край първо я почувствува, най-напред посрещна е хляб и сол руските богатири.

На 27 юни в 15 часа руските войски стъпиха в българския град Свищов. При тържественото биене на камбаните народът излезе да посрещне освободителите. Радостта на свищовци е описана в спомените на руски войник участник: „Българите, като ни влязха, хвърляха се към нас като луди, прегръщат ни и ни целуват... Децата вадят от джебчето си кое тютюн, кое плодове... Личата на много бяха обляни в сълзи и като деца се хвърляха на вратовете ни. Разбира се, всеки си спомни за своите. Никога още не ни беше така радостно...“

Зората на свободата изгря и над Търново. На 7 юли в 16 часа в града откъм с. Беляковец влезе първа сотня казаки от 26 Донски полк, предвождани от княз Церетелев. Прекарали няколко часа в най-мъчителна неизвестност между надеждата и отчаянието, млади и стари, изскочили на улицата. „Да живее руската войска!“ „Да живее царя Освободител!“ „Братушки!“ — това се е чувало от всякъде. Визът на ликуващия народ, преливащ се в камбанния звън, далеч отеквал и възвествал изгряващата свобода. Пред къщата на председателята на „Женската община“ Евгения Кисимова (днес Окръжен комитет на Отечествения фронт), се събрал много народ. Тук става първото посрещане на освободителите. След кратка, но прочувствена реч, Евгения Кисимова раздава хляб, посолан със сол и пипер, и раздава на драгите гости. Вратите на съседните домове се отварят — всеки носи подаръци: вино, ракия, хляб, сирене, тютюн, ризи... Тясната търновска улица е задъхана. Мъжете ксат и хвърлят омразните турски фесове, набързо завиват бели кърпи около главите си.

По цялата главна улица от единия край до другия са наредени чебури, котли с вино, сирене, хлябове. Пред турския конак са събрани много мъже, жени, деца, старци. Тук повторно руските войски са сърдечно посрещани с „Добре дошли!“

Нестихнала още радостта от освобождението на града, два дни по-късно търновци излизат да посрещнат новите руски войски и българските опълченци, предвождани от ге-

леят височините около Свищов. Боят е жесток, разпален, труден. На мястото на сражението сега, сред хубав парк са издигнати паметници. В 15 часа на 27 юни, радостно посрещнати, руските войски влизат в Свищов.

28–30 юни. Преместването на руските войски продължава. На 28 е започнат строеж на понтонен мост през реката и завършен на 30 юни. По него минава останалата руска войска. За да се осигури настъпление на юг, руското командване разделя армията на три отряда: Преден, Русенски и Западен по посока на Никопол и Плевен.

Предният отряд с командир ген. Гурко с около 10 000 души, между които и българското опълчение, има за задача да настъпва през Велико Търново на юг, да завладее балканските проходи да изпрати конницата далеч напред за разузнаване и да повдигне българското население. След него настъпват останалите сили на армията.

4 юни. Предният отряд настъпва от Свищов към Велико Търново. Считало се е, че значението на Велико Търново е много голямо: политическо — стара столица, икономическо — център, и военно — възел на четири прохода през Балкана: Шипченски, Тревненски, Сливенски и Твърдишки.

4–7 юни. Предният отряд настъпва в колонии: сводната бригада заема с. Сухиндол. Драгунската бригада се придвижва към Михалци, Донската казашка бригада — Никопол, а главните сили на отряда — Батал. Въпреки заповедта да установи настъплението, ген. Гурко извършва разузнаване, като стига близо до с. Хотница, а по посока към Велико Търново, през селата Михалци и Русалия, продължава да придвижва военните си части.

7 юни. В 14 часа група конници се спуска по Орлов връх (Картала) във Велико Търново към турската поща със задача да прекъснат всички съобщителни линии. Друга конна част с капитан Савин се насочва към града, разбива многолична военна част, минава през местността Белянка (сега казармите) и се отправя на изток към местността „Света гора“. Част от 26 Донски полк минава през Баярдъртък и през турската махала се отправя към „Света гора“, за да обкръжат заедно с капитан Савин турската войска. Смутени от смелите действия на руските войски, турците отстъпват панически към Омуртаг.

В 16 часа руските войски влизат във Велико Търново по пътя от Беляковец. Търновци възторжено посрещат освободителите.

10 юни. — Отрядът на генерал Гурко започва движението си към Балкана.

15 юни. — От с. Поликраище 13 Драгуни полк под командата на полковник Лермон-

тов получава задача да заеме Елена и Беброво и да разузнае по посока на Златарица и Стара река.

17 юни. — Полкът навлиза в Елена, а предните части достигат до Стара река. Изплатени турски власти бягат от Сливен.

23 юни. — Генерал Гурко получава назначение да брани проходите. Движението на руските войски продължава на юг.

28 юни. — От гр. Елена полковник Лермонтов установява връзка с 13-та кавалерийска дивизия, намираща се в с. Кесарево. По това време ежедневно се изпращат летящи отряди (от българи и руси) да смирят

25 август. — Руски войски се установяват на позиция при с. Марян. Те са атакувани многократно от турците.

Получил и подкрепление от Мала Азия, Египет, Македония и Албания, след неуспешни опити да преминат балканските проходи, турците започват нападательни действия. От изток (главно Разград и Търговище) 80-хилядна армия, командувана от Мехмед Али, се придвижва по посока на с. Камен и Драганово с цел да обходи руските позиции при Бяла, да заплаши Търново и да подаде ръка на Сюлейман паша.

21 септември. — Придвижването на Мехмед Али в посока на с. Камен е придружено с военни действия от Омуртаг към Елена и сражението при село Марян.

24 септември. — Турците (черкези и башибозук) атакуват Маринската позиция, вкл. до с. Буиновци. Атаката е отбита. Пленено е едно турско знаме.

18–26 ноември. — Турският военен министър разрешава на Сюлейман паша да атакува от изток през Елена и Габрово и от запад през Севлиево и Ловеч, с цел да подпомогне Осман паша в Плевен.

2–4 декември. — Узнали за това, русите разполагат войските си на позиция при Кесарево, Джулюница, Горско ново село, Златарица и Камен и резерви за тези позиции при Ясеновец, Долна Оряховица, Арбанаси, Мерданя, Драгичево,

Присово и Велико Търново. В тази отбрана са включени: Наревски, Донски, Охотски, Камчатски, Якутски и др. полкове.

4–10 декември. — На 4 декември на разместване срещу Маринската позиция откъм Константин — Беброво — Чакали и Буиновци многолична турска армия настъпва в гости маси и топовни грмежи. Настъпва на кръвопролитен бой. Русите отстъпват организирано, поддигайки огромното числено надличие на турците. Все по-тежките ожесточено сражението става в районите на Мнида и Златарица, гр. Елена. Градът временно е отстъпен. Руските войски избират удобна позиция и се укрепяват при с. Яновци и с. Йовковци.

14 декември. — След получаване на подкрепа, те наново и окончателно освобождават Елена.

5 януари 1878 г. — През нощта на 5 срещу 6 януари, въпреки дълбокия сняг, руските войски разбиват турската отбрана при с. Беброво и с. Константин. След този бой цялата тогавашна Елена околна, а с това и целият Търновски окръг са освободени окончателно от турско робство.

С тази решителна битка храбрите освободители предотвратяват съединяването на многохилядната войска на Сюлейман паша при гр. Елена с обградените турски войски в Плевен.

Пролетта кръв на скъпите жертви здраво зацментира дружбата между двата братски народа.

П. Златанова — ИБРИШИМОВА

Светлинки, които не угасват

ЧУДНА и с нищо незабавима е нашата слава: на минала летопис. Тръгнете по родната земя, поля и гори, ущи и дъбраве, по пътища и пътеки и навсякъде ще видите изпознати откоде заболели от слънцето и дъждовете бели светлини на дружбата, свободата и чистотата.

Хе, там в топлиите скути на Чуканския баир, недалеч от Елена, в сянката на изкорубени овици дървета се гуши издънати от бял камък скромни паметник. Много ветрове са го брелили, снегове засипвали, но саним не е мръднал. Защото една корава, любвеобилна ръка с много старание и обич го е изваяла.

Когато излязохме от тесните улици на града и повихме по отпъкната пътека към до злата, пострата речичка на пионерите се разтегна и разкъса. Едно шумливо поточе, като подрачката птичка весело пееше в сухите ланчини треви и в луд бяха тишине по наболането към равнината. От потъмнялата гора, където още светлеха пространият корни на белите преси сняг, подухваха хладен парлив ветрец. С мъка се изкачихме по още влажната пътека, а децата,

Снимка: А. Борисов

награбили в ръцете си свежа зеленина и цветя, весело ни настигаха и вземаха преднина.

С умислени лица спряхме пред светлата обител, над която лежеше дълбока тишина. Другарят Моллов извади

от джоба си едно прегънато на четири листе и занарежда картина след картина за страшния бой между руси и поробители, за освобождението на Елена, когато Сюлейман-паша се е мчел да пробие фронта и да се притече на помощ на обградените в Плевен турски войски. Много кръв, много жертви дадох за освобождението на града руските войски, но не отстъпиха, а победиха. Последните думи на разказвача като светла лъч обгариха и прегрещаните лица на пионерите, които със затаен дъх слушаха миналата летопис на своя край, който днес цъфти и богатеє благодарение на героизма на освободителите-руските бойци.

Слънцето се бе вдигнало високо в синьото, като поспичило със синичке, небето и ярките му лъчи като златни ножове се забиваха в шумлящите утери и зелени поля на нивите. Заслужихме по надолжително мълчаливо и тихо. Зад нас като живо пламкеше остана да пламти след посвялото поле голям паметник на дружбата и радостта, на свободата и безграничната обич.

Васил ТЪРСАНКОВ
от Обществения редакция на в. „Борба“ — гр. Елена

СЪРДЕЧНО ПОСРЕЩНАТИ

Гурко, руските войски и българското опълчение. След това бива отслужен молебен в съборната църква „Св. Богородица“, строена от Колю Фичето.

Старата българска столица пет века не бе виждала български войник, нито българско знаме. Пет века тук владееше мрак. Говорейки за завладяването на Търновград от турските завоеватели, Григорий Цамблак писа в словото си за патриарх Евтимий: „Онези дни, бяха дни на ридание“. Четристотин осемдесет и четири години по-късно генерал Гурко в рапорта си писа: „Не е възможно да се опише възторгът на българите при влизането на нашите войски в Търново“.

Художник: Н. КАРАЗИН

Българска чета в помощ на руските войски.

На втория ден от идването на Гурко, първите търновски граждани и духовенството тържествено му предават революционното знаме от 1876 година.

През бунтовната 1876 г. тайно, Елена Грънчарова, председателка на женското жество в Горна Оряховица, заедно с Вангел Писерева, ушиват четири знамена, предани на четири в Търновски революционен окръг. При залавянето на Иван Панов Семерджиев и Георги Измирлиев било взето и знамето на Горнооряховската чета. То било ушито на зелен атлазен плат, покрива със златни ресни. Над лъчехе от една страна писменост „Свобода или смърт“. Знамето било запазено в турския конак. И в празничния ден то тържествено се връчва на освободителите. Знамето се предава на 5-а Опълченска дружина и участва в сражениата при Шипка, Золотое дърво, Шейново, за което е награден с медал. След Освобождението то е предадено на 20-та дружина от Българската земска войска. Сега се пази като скъпа реликва в Военно-историческия музей в София.

Радостта на търновци не стиха и през следващите няколко дни. На 12 юли в 12 часа по обед тържествено и блестящо е посрещан главкомандуваният войският княз Николай Николаевич. Ето как русият офицер Вс. Крестовски пише за този миг: „Мъжко, жени, девойки и деца са насълзени от радост, очите, прегръщаха всеки срещнат руски войник. Щом влезе в града великият княз, духовенството излезе да го посрещне с кръстоносни хоругви, цялото християнско население беше се стегло тук. Руски и български знаменачи окичени със зеленина, се вееха на всяка християнска къща: българите каняха у тях хостии, руснак и на драго сърце му предлагаша чай, слон и го нагостяваха с каквото разполагаша.“

Сърдечно посрещане на руските освободители са устроили и другите селища на окръга. Населението от Еленско предоставило руските войски храна, фураж и водачи.

От заповедта на търновския губернатор от 28. XII. 1877 г. се вижда, че населението на Горнооряховско е покръпствало за руските войски 3000 хляба, 23 ведра вино, тютюн за което му била изказана голяма благодарност.

Признателността на населението от Търновският край към русите-освободители е неограничена. За това свидетелствуват издигнатите почти във всяко селище възпоменателни паметници в чест на загиналите братя-освободители.

Т. ДРАГАНОВА

РУСИТЕ МИНАВАТ ДУНАВА

Народна песен

Се са чуваше, чуваше
преди петстотин години,
че ще Русия да дойде.
Тези години дойдох,
славна Русия не доде.
Пашата в Свищов ходеше,
на маса кафе пиеше,
бляла българка държеше,
че му чабука падеше,
горе-надолу гледаше,
отде ще дойде Русия.
Таман нагоре погледна,
отпреде иде Русия.
Паша се чуди и маче:
дали са патки, юречки
или са бели лебеди?
Нито са били юречки,
нито са били лебеди,
най били донски казаки.

в-к „БОРБА“

Национални първенци по кръводаряването

В празнично украсената зала на Окръжния народен съвет във В. Търново, във втория ден на изтъкнати донори и активисти на Българския червен кръст от пелия окръг.

Отчетният доклад, прочетен от председателя на Окръжния съвет на БЧК д-р Димитър Костурков, бе наситен с многобройни данни за оживената дейност на дружествата на БЧК в окръга през изминалите две години. За разгърнатата се масова здравно-просветна работа най-добре говори броят на обучените в курсовете БГСО и ГСО — повече от 175 600 души, а това е около 50 на сто от населението на окръга. Масово са посещавани и курсовете „Майчинство и детство“ — близо 8000 слушателки.

Самоза две години бяха сформирани нови 385 санитарни поста, 27 санитарни дружини, с което се преизпълни решението на IV конгрес на БЧК един санпост да се пада на 300 души от населението, а дружина — на 6000. Посочиха бяха и други постижения на Българския червен кръст.

Но най-големи са успехите в кръводаряването. Червенокръстците в окръга, които през 1959 г. станаха инициатори за въвеждане на безвъзмездното кръводаряване, с всяка изминала година увеличават количеството на събраната кръв — 229,5 литра през 1959 г., 440,6 литра през 1960 г., 702,6 литра през 1961 г. и 1002,46 литра през 1962 година.

Особено радващи са резултатите в района на с. Михалци. Под ръководството на общинския лекар и председател на общинския съвет на БЧК д-р Руси Дюлев, кръводаряването в Михалци, Стамболово, Лесичери и Мусина се превърна в масова проява, в патриотично задължение на всички трудещи се от общината. В Михалци миналата година са събрани 90 литра, като на всеки петнадесети жител в селото се пада по един кръводарител. Така Михалският общински съвет стана окръжен първенец по кръводаряването за 1962 година. Още по-големи са успехите на михалчаните през 1963 година. Само за първите два месеца те събраха 140 литра кръв, а броят на кръводарителите от 300 достигна 750!

Заместник председателят на Изпълкома на Окръжния народен съвет Петко Кожуков посрещайки участниците в конференцията и им пожела плодотворна дейност за изпълнение

ПО СЛЕДИТЕ НА НАШАТА КРИТИКА

Трудностите по изхранването на животните през тази зима бяха и са сериозна грижа. В повечето случаи намерие и отдалеч се взеха мерки за икономичното разходване на фуражите, както и за намиране на резерви в това отношение. Не такава обаче беше положението в някои стопанства. Освен че не намериха се жлъчката, но и в редица стопанства кулите слама не се направила добре, вследствие на което се наляха и сламата изгни. Примери на разхищение и неопазване на слама и други тревни и листни фуражи има досега. По този въпрос и по-конкретно за обработката и постелното разходване на фуражите в уводна статия, поместена в брой 6 от 12 януари т. г., обрънахме внимание на стопанствата във Върбачка, Бяла черква, Полски Тръмбеш и други. Но освен партийният секретар в Полски Тръмбеш, от когото не получихме отговор, никой не отговори на Бяла черква. Други не отговориха. А във Върбачка положението и сега не е променено. Така ли трябва да се посрещат критиките?

Не е ясно. Отговориха и „трите от ОП „Селенаб“ по адрес на които беше поддържана критика за неосигуряване на необходимите фуражи и комбикорма.

„Още от сега трябва да започне подготовката за зимния сезон! И писане в брой 17 от 7 февруари. И писане в брой 17 от 7 февруари. И писане в брой 17 от 7 февруари. И писане в брой 17 от 7 февруари.

СПИРАМ при зидарите. Оглеждам ги. Количките им са пълни с цимент. Те върват една след друга. Тук ги е едно малко момче — Ванката. То е набило, но още не напълно зряло, но тук, тук, тук здраво и слава вар по лентата. Но ето, не нещо се забавя, не го е направил хубаво, а бай Андрей Александър, най-възрастният от всички, не чака и вика:

— По-живо питай, момче! Мислиш знаеш се леко учиш Тихад, тичай! — и Ванката потича с количката и подава кофите пълни по лентата нагоре. — Какво знаеш ти? Питай

БЛАГОРОДНА ПОСТЪПКА

Наложни ми се със семейството на 23 февруари да отида до село Първенец, на 5 км от гр. Елена. Бяхме в последния рейс от В. Търново за Елена, който минава край гара „Латинска“ за да вземе пътниците от вечерния влак. Но за беда влакът имаше голямо закъснение.

Студ и мраз сковаваше земята, а времето летеше и, ако трябва да изчисляме, рискувах да изпусна пресното средство до село Първенец. Част беше 21. Помогна шофьор Михаил Стефанов Бонджиев, който отиде с топарната си кола, която отиде до гр. Елена. Той ни отведе до гаража на ДАП. Но сега навън в този студ и сняг и с малко дете, бяхме показани от д-р Бонджиев в канцеларията на диспечерите.

Дружолубно ни посрещна механикът Коста Николов Кафадаров, който прояви голяма гостоприемност и згриженост. Веднага се свърза с пътническия агент за осигуряване на превозно средство, но колите за ден превоз бяха заети. Викайки, че положението усилило от д-р Кафадаров не могат да се осъществят, шофьорът Йордан Николов Димитров излязъл лане и със своята лека кола ни отведе до село Първенец.

Изказвам искрена благодарност на шофьорите и служителите от Еленаския ДАП: Михаил Стефанов Бонджиев, Коста Николов Кафадаров и Йордан Николов Димитров за благородната постъпка.

Николай Дим. Моголов
мед. фелдшер

„Нов ден се ражда“

В неделя самоделият театрален колектив при Дома на Народната армия във В. Търново представи за любители на театралното изкуство премиерата на пиесата „Нов ден се ражда“ от Изаб Узунов.

Младият автор, ръководител на колектива, е поучил сюжет от ония страници на нашата история, които са написани с кръвава на хиляди зноини и незнайни герои. Това са дните на бесния фашистки терор и героична борба на българските комунисти за свобода. Това са дните, когато жени и деца отиваха на разстрел без съд, когато и безпартийни граждани заставаша в редиците на борбата. Дни, които, както казва авторът, никога вече не трябва да се връщат.

Тази тема лежи в основата на много театрални постановки, филмови разкази, романи и повести. Но авторът на „Нов ден се ражда“ е надникнал по-дълбоко в една не много често разливана

ЕДИН НАПРЕГНАТ, НО РЕАЛЕН ПЛАН

През годините след реорганизацията на ТКЗС през 1958 г. Каменското стопанство ежегодно бележи толям напредък в своето развитие, в укрепяването на материалната база и подобряване на материалното състояние на кооператорите. През миналата година, въпреки неблагоприятните климатични условия, стопанството приключи годината с 5 215 488 лева валова продукция.

По-големи, по-смели са дръзновенията на каменските кооператори тази година. Решението на Осмия конгрес на БКП ги вдъхновява в борбата за изпълнение на новия производствен план. В него те са отбелязали едно увеличение на валовата продукция с 557 384 лева в повече от полученото през миналата година.

Изпълнението на плана много го зависи от своевременно издирване на всички възможности и резерви, от това, дали ще се вземат енергични мерки те да бъдат турени в действие, с оглед да се увеличи и повейтния селскостопанското производство. Освен това трябва да се осигури по-висока култура в производството, по-пълно да се използва материално-техническата база на стопанството.

Сърцевината на производствено-финансовия план през настоящата година се пада на производството от растениевъдството, което представлява 74 на сто от общото производство и най-вече от правилното разрешаване на зърнената проблем. От засетите 27 500 декара с пшеница се предвижда по 210 килограма средно от декара, от 5800 декара ечемик — по 250 кг и от 13 500 декара царевича — средно по 400 кг зърно от декара. Всеки декара от есенните култури ще се обезпечи с по 7 кг амониева селитра, като се спазват всички агротехнически изисквания. Деведесет на сто от реколтата ще се прибере механизирано, като на 7000 декара ще се приложи

Растениевъдството

Задължително ни посрещна механикът Коста Николов Кафадаров, който прояви голяма гостоприемност и згриженост. Веднага се свърза с пътническия агент за осигуряване на превозно средство, но колите за ден превоз бяха заети. Викайки, че положението усилило от д-р Кафадаров не могат да се осъществят, шофьорът Йордан Николов Димитров излязъл лане и със своята лека кола ни отведе до село Първенец.

Изказвам искрена благодарност на шофьорите и служителите от Еленаския ДАП: Михаил Стефанов Бонджиев, Коста Николов Кафадаров и Йордан Николов Димитров за благородната постъпка.

Николай Дим. Моголов
мед. фелдшер

Животновъдството

Вторият по значение отрасъл в Каменското стопанство е животновъдството. Доходите от него с всяка изминала година се увеличават. През 1958 г. те са били 460 000 лв., през 1962 г. — 1 352 000 лв., а през тази година ще нарастнат на 1 437 000 лв., които съставляват 26 на сто от общите парични доходи. Това изисква непрекъснато увеличение на селскостопанските животни. Броят на кравиците ще се увеличи със 76.

В плана за 1963 г. се предвижда продукцията от животновъдството да нарастне: за млякото от 1973 тона за 1962 г. на 2293 тона през тази година, вълната с 1000 кг повече, яйцата с 900 000 броя, а месото да достигне до 492 тона кланично тегло.

Пътят за увеличаване на

Бригадата на Аврам Панайотов от машинна база „Трипевица“ при Градския промишлен комбинат — В. Търново изработи механизирана пневматична инсталация за разтоварване на храната в свинефермите. Инсталацията беше изложена на XX юбилейен Пловдивски международен панаир.

След няколко дни колективът ще започне изработването на пневматична инсталация за ДЗС — Лясковец.

Снимка: Ив. Воденичаров

Досю Куманов в ролята на свръзка, и Иван Узунов в ролята на капитан Владимир. Останалите артисти, с малки изключения, са отделни моменти, не са сполучили в ярката изва на образите, не са успели да ги обогатят духовно.

Сполучливо е намерила място музикантката илюстрация към пиесата, която подсилва тревожния полъх на времето. Много правилно и умело е използван в постановката първият и вторият план. Но, въпреки това, липсва живот на сцената, раздвижение, дори и в най-напрегнатите моменти на действието. Лоша е интонационната трагедия в диалозите. Играта на артистите в повечето случаи е статична. Постановчикът се е стремил към получаване на по-голям ансамбъл, което е от голямо значение, но е изпуснал динамичната наситеност на повествованието, която така много би подхождала на ония бурни дни.

Друга слабост на спектакъла е, че духът на времето не достига до публиката. Зрителят трудно може да разбере, че действието става непосредствено в навечерието на Девети септември. А това дедело трябва да подчертава преди всичко играта на артистите. От тук и някои не много правдива положения, като желанието на полковника за среща лице с лице с партизаните и др. Дори не е загатило разложението сред фаната, което командуване, настъпило в дните преди 9 септември. Дейността на комунистите в полка не подсказва, че до победата над врага остават брени часове.

Независимо от някои слабости на самата пиеса, постановката и играта на артистите „Нов ден се ражда“ е една положителна крачка както за младия автор, така и за младия театрален колектив при Дома на Народната армия в града. Нека се надяваме, че следващата премиера ще бъде нова крачка напред.

Д. ЦВЕТКОВ

На материалния стимул — подходящо внимание

Практиката вече показва, че трябва да се засилват и усъвършенствуват формите за материалния стимул на кооператорите. За да се обвърже по-ясно заплащането на труда с изпълнението на плана, кооператорите приеха много мероприятия.

Когато бригадата изпълни плана за бруто дохода и той за чистия доход, да получи 30 на сто от реализирания чист доход над плана, а когато е изпълнен планът само за чистия доход — 20 на сто от реализирания чист доход. На ония бригади и ферми, които не изпълняват план-сметката си, да се отчисли до 20 на сто от неизпълнението на чистия доход. Допълнително заплащане да се даде на ония кооператори, които за

Този година каменските кооператори ще бъдат удовлетворени със семейни добавки и платени болнични дни.

Напрегнат план прие голямото семейство на Каменския кооператив. Но той е реален и изпълним. Със задружничните усилия на комунистите, съдружничите земеделци и всички кооператори от района, разгръщайки нашироко социалистическото съревнование, с активно участие в движението на ланчани, платът ще стане дело. Затова е и така оживено сега в района на целия кооператив. Навсякъде се изпълняват най-належащите селскостопански задачи.

Йордан ГЕОРГИЕВ
от Обществения редакция на в. „Борба“ в с. Камен

в-к „БОРБА“

МЕЛИОРАТИВНА ПАНТОМИМА

★ Естрадно сатиричен спектакъл в помощ на изоставените колективи, които има опасност поради липса на подходящи програми да не се явят на окръжния преглед. Действието се развива в село Недан и на мелиоративните обекти в село Михалци.

Автор на спектакъла — „ВОДСТРОИ“.

Главен герой — ПАК ТОЙ.

Поуката е за автора и главния герой т. е. пак за „ВОДСТРОИ“.

Време: СЕГАШНО.

ДЕЙСТВУВАЩИ ЛИЦА:

Работници от село Недан, които изграждат мелиоративни обекти в Михалци.

Касиери на „Водстрой“ — трима на брой.

Диспечери при същото предприятие.

НЕОБХОДИМ РЕКВИЗИТ — Няколко камiona с брезенти, които трябва да извозват работниците до обектите. Ако няма брезенти — работниците вятър ще ги вее и спектакълът може да закъснее в случай, че някой от актьорите се разболе.

I-ВО ДЕЙСТВИЕ

ПРИ ВДИГАНЕТО на завесата часовникът показва 7 часа сутринта. Група работници от село Недан подкачат от студа и чакат камionите на „ВОДСТРОИ“ да ги откарват на работа. Към 8 часа работниците пак чакат. Към 9 часа са на същото дереждже, докато диспечерите на „Водстрой“, които трябва да подсикурат превоза си стоят на топло. Те са четири души и спокойно могат да направят каре за бeлoт, но това не е доказано, а спектакълът трябва да отразява истинското положение на нещата. Към 10 часа работниците не могат да издържат и решават да изминат 16-те километра до обекта пеш. За да покажат как се измива такава голяма разстояние те обикалят сцената, салона и евентуално балкона деветдесет и девет пъти, след което, каннали от умора, се връщат на сцената. Обикалянето може да мине и като интермедия към

II-О ДЕЙСТВИЕ

Тук е уместно да се използва хор по старогръцки образци, за да стане ясно на всички, че не се касае само до губене времето на работниците и публиката, а че се извършват скъпоценни часове, които могат да се използват за хидромелиоративно строителство. Хорът трябва няколко пъти да повтори зорепосочица текст, за да не могат ръководителите на „ВОДСТРОИ“ да си правят повече оглушки. След като работят известно време (доколкото е останало толкова) работниците започват да чакат камiona, за да ги зарежат обратно в Недан. Чакат един час. След това — още един. Той като камionите не идват, защото няма кой да ги осигури (изглежда че четири диспечери са малко и трябва да се назначат поне осем). Тагава работниците си тръгват гена като правят същата маратонска обикалка по сцената, са

ЖИЛНАТИТЕ ОТГОВАРЯТ

В бр. 18 нагледно (в карикатура) показвахме трагичната участ на многобройните правостоящи, които се пускат по времето на проекциите на градското кино в Г. Оряховица.

От окръжно предприятие „Кинесификация“ гр. В. Търново ни уведомяват, че са взели мерки за осигуряване на нормални условия по време на проекциите за всички зрители, а не на всеки седящ, на гърба да има по един правостоящ. С една дума повече такива карикатури, както в страничните на вестника, така и в киносалона в Г. Оряховица да не се появяват.

НИКОЛАЙ АСАНОВ И ЮРИЙ СТУРИТИС

ЯНТЪРНО МОРЕ

РОМАН, НАПИСАН ПО СЛЕДИТЕ НА ДЕЙСТВИТЕЛНИ СЪБИТИЯ

Вилкс прибра от масата съдовете и се зае да чертае карта на местността, където е укрито имуществото.

Приеде дълго разглеждаше рисунката, изчисляваше по часове разстоянието от скривалището до шосето, на което излизаша последиците от с облекчение каза: — Ще се опитам!

Сега те гледаха на Янис с надежда. Янис ги ободри с усмивка и се сбогува.

Приеде се появи след няколко дни. Той беше, както им се стори, доволен. Удало му се беше да намери познат, който обещал да достави бланки за удостоверения, нужни за само снимки. Вие Приеде не е могъл да отиде до Вентспилс, ще отиде утре. Преди заминаването, вероятно, ще им достави рижските справки.

Снимки и тримата имаха приготвени от рано. Приеде ги похвали за предвидливостта, защото наистина неизвестно беше къде и при какви обстоятелства ще се добият с документи, на които да ги залепят, похвали излизането на снимките — те много приличаха на ония, които амбулантни фотографии правеха за пет минути.

Той не се застоя, посвеща ги

да помолят стопанина на квартирата да им купи продукти за два дни.

На другия ден документите бяха готови.

Строгите официални книжки в кожена подвързия, в които беше посочено, че „гр—нинът“ еди койси работи като електромонтьор в рижската подстанция. „... много им се харесаша. Приеде каза, че в случай на внезапна проверка на документите тези книжки могат да заменят паспорта, трябва само да се запомни за всеки случай някакъв адрес, разбира се, не този, на който живеят. Развее се, сега гостите започнаха нещо като игра, спомняха си старите имена на рижски улици, патаха, как се казват сега, всеки си избираше „местожителство“.

Отново заговориха за „горските братя“.

Вилкс разказа, че в школата специалните по Русия твърдят, че в Латвия, Естония и Литва „горските братя“ както и преди действуват. Той смяташе, че Приеде просто не знае истинското положение на нещата. Честно казва, разбира се, не оповестяват на населението за това.

— Изглежда, че вие знаете за „горските братя“ повече, отколкото живущите тук! — се усмивна Приеде. — Ако ви се удаде да намерите няколко души, криещи се в гората, съгласете, че много голям късмет сте имали!

— Почакай, почакай, — прекъсна го Лаува. — но за същест

в-к „БОРБА“
Стр. 4, бр. 27 от 2. III. 1962 г.
21 301

ЗАСЛУЖЕНИ НАГРАДИ

По случай настъпването на месец март бате Стършел е решил да награди следните колективи и лица, отличили се в допущането на груби нередности:

1) С ордена „Бабешка грижа“ — I-ва степен се награждава камionът на селкооп с. Камен в лицето на неговите стопани. Въпреки типичното мартенско време, на 8-ми февруари те натоварили камiona с брашно, без да го покрийт с брезент. В резултат на това до пристигането му пред пекарницата в село Виноград имало измокрени и скъсени 4-5 горби с брашно. Тъй като камionът веднага е заминал за село Пасиш, не е известно дали вследствие на променливото време не е пострадала още стока. Ако има такова нещо на заслужили колектив ще бъде връчена допълнителна награда.

2) С медал „Баба Марта“ ту заплаче, ту се смей! — превъзходна степен се награждават строителите на новата закупалня в Г. Оряховица затова, че така са направили покрива на кухнята, че работниците от същата са изложени непрекъснато на атмосферните и метеорологични приливи на баба Марта, нещо което ги принуждава да носят постоянно чадъри над главите си.

3) С ордена „Мартенски табияти“ — I-ва степен — шофьорът Йордан Мезев от ДАП Г. Оряховица, водач на кола № 10-10, пътувала на 26 февруари по линията Н. Върбовица — Г. Оряховица, затова, че няколко дни предсрочно, изпайки в лошо мартенско настроение, на спирка Камен, не искал да допусне в колата си (т. е. общественият автобус) пътник, снабден с редовен билет. Впоследствие той го предупредил да не протестира, за

щото иначе ще „ударят“ спирачките и ще го изхвърлят навън.

4. С орден „Дръж ме да не падна“ се награждава колективът на Елмонтанж — В. Търново, за това, че държи разкопан тротоар пред жилищен блок № 4 на ул. „Д. Иванов“ още от есента. Тъй като в изкопите още не са забелязани човешки жертви, орденът, който им се дава, засега ще бъде само тенежени.

За да се избегне резката връчването на наградите ще стане при закрити врати. В случай, че до връчване на ордените техните кавалери продължат да работят в същия дух, ще им бъдат връчени допълнително и тиквени медали.

Секретар на бате Стършел (и) Не се чете.

(По дописки на Узунов — Виноград, Русанов — Г. Оряховица и Георгиев — Камен)

КАКВО МИ Е ЦВЕТЕ ЦЪФНАЛО

Вече се чувства дъхът на пролетта. Децата с нетърпение очакват нейните предвещания. Но кои ще бъдат тези, които първи ще открият кочията? Още преди няколко дни пионерчетата от с. Дъскок забелязали, че в землището на селото нещо е цъфнало над снега. Хукнали през глава и...

КАКВО СЕ УСТАНОВИЛО НА САМОТО МЯСТО:

Оказало се, че това не са предвещания на пролетта, а особен род растения: два плуга, един фурун с ремарке и две редеселки, израснали под открито небе, макар и в най големите студове. Но децата не били толкова наивни. Те внимателно проучили въпроса. Излязло, че тези неугледни предствители на растителното царство били посадени още през есента от тракторната бригада в с. Дъскок с бригадир Дончо Доне.

— Тези цветя не са много, много за мирисане! — забелязало първото пионерче.

МАРТЕНСКО ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ

Предупреждават се жителите на село Морава да потърсят църковни календари и направят следната важна справка: дали през м. март Гани Трифонов Тачев, магистер на ресторанта или неговия роднина по права линия, по сватовство или по сребърна линия до деветата степен включително имат имен ден. Ако се окаже такъв празник, умоляват се гражданите незабавно да се запасят с про

Двама кооператори, единият от Караисен, другият от Горна Студена, седят на чашка греяна ракия в кръчмата на Колю

Джевера и като запят с безразличие през прозорците подхващат следния разговор:

— А бе, земляк, вашата мандра работи ли, бе? — пита онзи, който е от Горна Студена.

— Ам-чи работи! — отговаря караисенчанинът.

— Ами какво работи?

— Ам-чи нищо!

— Как така нищо? — недоумява горностуденчанинът и в недоумението си гаврътва на един дъх чашката.

— Ам-чи — работи, ама само приема млякото, а от Павликени идва кола и го взема.

— Тъй ли? Ами вие от къде се снабдявате с мляко? Сут

Млекарска история

ле се кваси и след това ви се връща готово подквасено. Че то излиза, кой-то, по-скоро по Осемнадесет километра натам, осемнадесет километра на нас, търкане на гуми, амортизатори, бензин и прочие — какво излиза! За една година вие ще си потрошите колите! Ами хората

консумация“, който ще задоволява трите не-малки села: Караисен, Сломер и Батак и с това да се улеснят хората да получават млякото навреме.

Но, кой да се сети и да помогне!

Тодор Латинков

Справочник на читателя

КИНО

Градските кина в окръга ще показват от 4 до 10 март следните филми: „Делети септември“ — В. Търново; „Другарят председател — център нападателя“ — „Искра“ — В. Търново; „Памъти на границата“; „Напредък“ — Горна Оряховица; „Колко малко е нужно да има любов“; „Алеко Константинов“ — Свищов; „Втори коловоз“; „Академия“ — Свищов; „Сивото куче“, „Динго“, „М. Театър“ — Павликени; „Майковски започва така“; „Ар. Ботев“ — Лясковец; „Шуван ден“; „Христо Ботев“ — Елена; „Иваново дъсто“; „Професорско кино“; „Хар. Стоянов“ — гара Г. Оряховица; „Мамин син“.

ТЕАТЪР

ДРАМА: „Колети“ — събота и неделя във В. Търново.

ОПЕРА: „Хубавата Елена“ — събота и четвъртък във В. Търново

ФУТБОЛ

В неделя за купула на Съветската армия във В. Търново ще играят „Етър“ и ЦДНА.

Започва прелестният кръг на футболното първенство на „А“ окръжна група. Поради големи интереси към срещата „Етър“ — ЦДНА утре всички мачове започват от 10 часа сутринта. Ще играят: „Левски“ (Стрелна) — ЖП Лепов; „Левски“ (Караисен) — Ж. Ангелов; „Драгомир“ (Ангир) (Православия) — „Академик“ (Свищов); „Толбухин“ (Димитра) — „Б. Киро“ (Б. черква); „Победа“ (Кесарево) — „Ботев“ (Дебелец); „Пробив“ (Овча могила) — „Ботев“ (Златарица); „Комуна“ (Михалци) — „Д. Гейков“ (Полкраище); „Лозен“ (Сухиндол) — „Етър“ II (Леденик).

Телевизионните предавания от Букурещ

3 МАРТ, НЕДЕЛЯ: 8.50 ч. — Общорепителна гимнастика в дома; 9.00 ч. — Предаване за децата и учениците; 10.30 ч. — Домашни рецепти; 11.00 ч. — Предаване за селото; 18.00 ч. — Естрада. Предаване от концертното студио на Румънското радио и телевизия; 19.00 ч. — Телевизионен

МАЛКИ ОБЯВИ

Продавам мотоциклет „ИЖ-350“ — нов модел. В. Търново, Ц. Церковски 12, Иван Петров.

Продавам „Москвич — 402“ в отлично състояние. Спрага: Мотосервиз, Г. Оряховица — ФИДАРОВ

ДЪРЖАВНО ЗЕМЕДЕЛСКО СТОПАНСТВО

Лясковец филиал Присово

ТЪРНИ

Майстор — коларо-железар

Заплащане по шат. Постъпване веднага.

Справка тел. № 2-92-38

ДЪРЖАВНО АВТОМОБИЛНО ПРЕДПРИЯТИЕ

Горна Оряховица

ТЪРСИ

средни техници (двигатели с вътрешно горене) за различни длъжности за клоновете си, както следва:

за клон Горна Оряховица	4 души
за автобазата в Полски Тръмбеш	1 „
за клон Велико Търново	2 „
за клон Елена	4 „
за клон Павликени	3 „
за автобазата Свищов	2 „

Заплати съгласно щатна таблица 9 от 63 ПМС.

3-3

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА: Вестник „Борба“ — В. Търново ул. „В. сил Левски“ № 11. ТЕЛЕФОНИ: Гл. редактор — 24.58; зам. гл. редактор — 25.26; отел „Партен жмвот и пропаганда“ — 25.27; отел „Народно стопанство“ — 24.59; отел „Култура и оп. хумор и сатира“ — 31.41; счетоводство — 32.59; канцелария — 31.25; коректори и дежурен редактор 24.8

(Следва)